

TRAFICUL DE INFLUENȚĂ

ANUL UNIVERSITAR 2008-2009

CUPRINS

I.	Noțiunea de corupție.....	3
II.	Considerații generale referitoare la traficul de influență...4	
III.	Conținutul legal.....	5
IV.	Obiectul infracțiunii.....	5
V.	Subiecții infracțiunii.....	6
VI.	Conținutul constitutiv.....	7
	VI.1 Latura obiectivă.....	7
	VI.2 Latura subiectivă.....	8
VII.	Forme. Modalități. Sancțiuni.....	8
VIII.	Concluzii.....	9
IX.	Jurisprudență.....	10
	BIBLIOGRAFIE.....	12

I. Noțiunea de corupție

În legislația noastră nu există vreun text care să incrimineze o infracțiune numită "corupție", dar literatura juridică cuprinde în această noțiune în sens larg numeroase încălcări ale legii penale în ceea ce privește sfera relațiilor de serviciu. Concepută în cel mai popular sens al cuvântului, corupția este folosirea abuzivă a puterii în avantaj propriu. Din această cauză juriștii caută să identifice acele infracțiuni care presupun corupția, adică obținerea de profituri pe căi ilegale.

În literatura juridică de specialitate, în sfera noțiunii de "corupție" în mod strict înțeleasă, sunt induse patru infracțiuni din categoria infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul, în primul capitol al titlului VI al Codului penal. Este vorba despre:

- luarea de mită
- primirea de foloase necuvenite care sunt infracțiuni de serviciu,

și pe de altă parte:

- darea de mită
- traficul de influență

care sunt infracțiuni în legătură cu serviciul, termenul "corupție" apărând în titlul Legii 83 din 21 iunie 1992 privind procedura de urgență, de urmărire și judecare pentru unele infracțiuni de corupție.

Legea nr. 78/2000, în capitolul 2, prevede reguli speciale de comportament privind anumite categorii de persoane, în scopul prevenirii faptelor de corupție. Astfel, în art. 2 se specifică că funcționarii publici și alți funcționari sunt obligați să îndeplinească îndatoririle ce le revin din exercitarea funcțiilor, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate, cu respectarea strictă a legilor și a normelor de conduită profesională și să asigure ocrotirea și realizarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, fără să se folosească de funcțiile, atribuțiile ori însărcinările primite, pentru dobândirea pentru ele sau alte persoane de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Tot în vederea stăvilirii fenomenului corupției în România au luat ființă o serie de organisme cu scopul de a stăvili sfera de manifestare a acestui fenomen, de a limita extinderea și de a acționa pentru combaterea acestuia.

Prin Hotărârea Guvernului 1065 din 25 octombrie 2001 s-a aprobat Programul național de prevenire a corupției și Planul național de acțiune împotriva corupției.

Prin această Hotărâre oficialitățile înțeleg faptul că corupția constituie o amenințare pentru democrație, pentru supremația dreptului, echității sociale și a justiției, erodează principiile unei administrații eficiente, subminează economia de piață și pune în pericol stabilirea instituțiilor statale. Guvernul va acționa cu fermitate pentru combaterea corupției, pentru diminuarea substanțială a fenomenelor de evaziune fiscală, de contrabandă și de spălare a banilor, implicit a economiei subterane.

Ordonanța de Urgență nr. 43 din 11 aprilie 2002 înființează, la nivel național, Parchetul Național Anticorupție, ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție (art. 1).

II. Considerații generale referitoare la traficul de influență

Traficarea influenței pe care o persoană o are pe lângă un funcționar (reală) sau pe care lasă să se înțeleagă că are pe lângă acesta (presupusă), creează reale și grave stări de pericol pentru prestigiul, autoritatea, credibilitatea organelor, a instituțiilor, organismelor statului, serviciilor publice, a altor unități, societăților comerciale, companiilor și societăților naționale, regiilor autonome, agenților economici, pentru corectitudinea, cinstea funcționarilor care-și desfășoară activitatea în cadrul acestora, îndeplinind funcțiile încredințate.¹

Ea este de natură să creeze, să inducă ideea, deosebit de nocivă, periculoasă pentru echilibrul relațiilor sociale în ansamblul lor, a posibilității promovării unor interese pe căi oculare în afara condițiilor legii, prin cumpărarea favorurilor funcționarului însărcinat cu examinarea și soluționarea acestora; că funcționarii sau alți salariați aflați în serviciu, ar putea acționa sub înrâurirea intervenției unor persoane real sau presupus influente.

Cu toate că, prin elementul material al laturii obiective, infracțiunea de trafic de influență nu este legată nemijlocit de activitatea funcționarului, ea își răsfrânge efectele negative asupra acesteia, discreditează autoritatea, instituția, unitatea din care face parte, serviciul căreia îi aparține, creând o stare de suspiciune, neîncredere cu privire la corectitudinea, cinstea lui.

Prin consecințele, urmările sale, traficul de influență are legătură nemijlocită, indiscutabilă cu serviciul funcționarului pe lângă care are sau lasă să se creadă că are influență.

Toate acestea au determinat și justifică, atât incriminarea traficului de influență, cât și așezarea lui în categoria infracțiunilor de corupție.

III. Conținutul legal

Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Dispozițiile art. 256 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Deși în cazul infracțiunii de trafic de influență acțiunea ce constituie elementul material nu este nemijlocit legată de activitatea de serviciu, ea se răsfrânge negativ asupra acesteia, prin crearea suspiciunii că funcționarii publici sau funcționarii sunt coruptibili, că ei pot fi influențați în exercitarea atribuțiilor lor de serviciu, ceea ce aruncă o lumină defavorabilă asupra persoanelor juridice de drept public sau a altor persoane juridice și aduce atingere activității acestora.²

IV. Obiectul infracțiunii

Obiectul juridic special. Obiectul juridic special al infracțiunii este

---

¹ Horia Diaconescu, *Infracțiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea*, Editura All Beck, București, 2004, p.105

² V.Dobrinioiu, C.Romițan, n.Neagu, N.Conea, C.Tănăsescu, M.Dobrinioiu, *Drep penal.Parte specială*. Vol.II, Editura Lumina Lex, București, 2004, p.72

constituit de relațiile sociale a căror existență și dezvoltare sunt fundamentate pe încrederea și prestigiul pe care trebuie să le aibă funcționarii (salariații) organelor, instituțiilor statului, serviciilor publice sau a altor unități și care impun înlăturarea oricărei suspiciuni cu privire la corectitudinea, onestitatea, probitatea acestora.

Obiectul material. Traficul de influență – ca și luarea sau darea de mită, ori primirea de foloase necuvenite – nu are obiect material, întrucât acțiunea făptuitorului nu este îndreptată împotriva unei existențe corporale, a unui bun. Bunurile obținute prin săvârșirea traficului de influență nu constituie obiectul material al infracțiunii din moment ce acțiunea făptuitorului nu este îndreptată împotriva lor.

V. Subiecții infracțiunii

Subiectul activ. Subiectul activ este necircumstanțiat deoarece subiect activ poate fi orice persoană care are sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar (public sau alt funcționar).

Într-un punct de vedere, în doctrina juridică, s-a susținut că, pentru a putea fi subiect activ nemijlocit al infracțiunii de trafic de influență, este necesar ca făptuitorul să răspundă cerinței esențiale de a avea influență sau a lăsa să se creadă că are influență asupra funcționarului.

Trecerea – reală sau presupusă – pe care subiectul activ al infracțiunii de trafic de influență o are sau lasă să se înțeleagă că o are asupra funcționarului, nu este o condiție impusă subiectului activ, cum s-a afirmat, ea constituind mijlocul prin care acesta săvârșește elementul material al laturii obiective.

Inițiativa săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, poate să aparțină traficantului, cumpărătorului acesteia sau unui terț. Ea nu înseamnă – prin ea însăși – că este un act de instigare, aceasta din urmă trebuind să constea în acțiunea de determinare, cu intenție, la săvârșirea unei infracțiuni, de către o altă persoană.

Traficul de influență poate fi săvârșit atât direct cât și indirect, printr-o persoană interpusă, printr-un intermediar.

În doctrina de specialitate s-a pus problema incriminării și faptei cumpărătorului de influență, deoarece există și situații în care inițiativa traficului de influență aparține acestuia, poziția acestuia nefiind cu nimic mai puțin gravă față de a aceluia care dă mită.³

Subiectul activ poate fi și o persoană juridică. Aceasta va răspunde penal dacă fapta a fost săvârșită în numele sau în interesul persoanei juridice, de către organele sau reprezentanții acesteia.

Subiectul pasiv. Traficul de influență fiind o infracțiune în legătură cu serviciul poate avea ca subiect pasiv, în principal, autoritatea publică, instituția publică sau orice altă persoană juridică în al cărei serviciu se găsește funcționarul public ori funcționarul pentru a cărui influențare făptuitorul primește ori pretinde foloase sau acceptă daruri, și în ale căror atribuții de serviciu intră efectuarea unui act pentru care este real interesată persoana căreia I se promite intervenția.

Subiect pasiv principal poate fi și autoritatea publică a statului străin sau organizația internațională din care face parte funcționarul a cărui influențare se dorește, iar în secundar se poate aduce atingere și funcționarului amintit.

---

³ Alexandru Ionaș, *Drept penal român. Partea specială*, Editura Romprint, Brașov, 2005, p.456

VI. Conținutul constitutiv

VI.1 Latura obiectivă

În cazul infracțiunii de trafic de influență, elementul material al laturii Obiective constă în acțiunea de traficare a influenței – reală sau presupusă – pe lângă un funcționar – care poate fi săvârșită alternativ prin primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase, ori acceptarea de promisiuni de daruri, pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act care intră în atribuțiile de serviciu ale acestuia

În toate și oricare dintre modalitățile normative alternative – primire, pretindere ori acceptarea promisiunii de daruri – elementul material al laturii obiective a infracțiunii poate fi realizat direct de către autor, sau indirect, mijlocit printr-o persoană interpusă, printr-un intermediar care participă astfel la săvârșirea acesteia în calitate de instigator sau complice, după caz.

Întreaga construcție juridică a infracțiunii de trafic de influență, rațiunea incriminării realizată prin prevederile Codului penal, impun concluzia că autorul acesteia face uz de trecerea sa – reală sau presupusă – pe lângă funcționar, ceea ce a determinat și denumirea marginală a acesteia. Infracțiunea presupune și o intervenție promisă, ce ar urma să se facă pe lângă funcționar, pe baza influenței – reale sau presupuse – pe lângă acesta, în scopul de a-l determina să facă ori să nu facă un act care intră în atribuțiile sale de serviciu. Dacă autorul ar primi foloasele pentru funcționar nu are loc traficarea, vânzarea de influență, deoarece plătind prețul, cel interesat nu cumpără influența ci serviciul făcut de funcționar.

În cazul delictelor de trafic de influență, comiterea faptei are ca urmare imediată realizarea unor operații ilicite pe seama funcționarului public sau funcționarului și prin aceasta crearea stări de pericol în ceea ce privește buna desfășurare a activității unei autorități, instituții publice sau altei persoane juridice în serviciu căreia se află funcționarul public sau funcționarul care este solicitat de făptuitor.

Delictetele subzistă numai când există o cauzalitate între activitatea desfășurată de făptuitor și urmarea imediată, respectiv, starea de pericol social. Aceasta rezultă, de regulă, din materialitatea faptei.

VI.2 Latura subiectivă

Infracțiunea de trafic de influență se săvârșește numai cu intenție calificată de scop.

Această poziție subiectivă cu care trebuie să acționeze autorul în cazul infracțiunii de trafic de influență, rezultă neîndoios din termenii legii care prevede că acțiunea acestuia – primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase, ori acceptarea promisiunii de daruri – trebuie să fie săvârșită pentru a-l determina pe funcționarul, pe lângă care are sau lasă să se creadă că are influență, să facă sau să nu facă un act care intră în atribuțiile sale de serviciu.⁴

VII. Forme. Modalități. Sancțiuni

---

⁴ Horia Diaconescu, *Infracțiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea*, Editura All Beck, București, 2004, p.119

Forme. Infracțiunea de trafic de influență fiind o infracțiune cu consumare anticipată, actele de pregătire cât și actele de executare sunt asimilate formei consumate. Astfel, acceptarea de promisiuni nu este altceva decât un act pregătitor al primirii efective a unor foloase necuvenite. De asemenea, promisiunea de bani sau alte foloase reprezintă un act de pregătire al cumpărării efective de influență.

Modalități. Traficul de influență pasiv poate fi săvârșit în oricare din următoarele modalități: primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase; acceptarea de promisiuni, de daruri.

Traficul de influență activ se săvârșește în 3 modalități normative: promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri sau alte foloase. Pe lângă aceste modalități normative, pot exista o multitudine de modalități de fapt determinate de circumstanțele concrete ale faptei. Așa de exemplu, comiterea acțiunii specifice în mod direct sau indirect, în profit propriu sau pentru altul etc.

Sancțiuni. Traficul de influență se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Confiscarea banilor, valorilor sau a oricăror altor bunuri, este incidentă numai în cazul săvârșirii elementului material al laturii obiective, în modalitatea primirii. Ea nu se aplică în situațiile în care elementul material al laturii obiective este săvârșit în modalitățile pretinderii de bani sau alte foloase, ori acceptării promisiunii de daruri, neurmăte de primirea efectivă a acestora de către traficant.

VIII. Concluzii

Corupția este o abatere de la moralitate, de la datorie, o încălcare a limitelor sociale¹⁴⁷, dar ceea ce ne interesează în mod deosebit este că ea reprezintă o abatere de la lege. Corupția îmbracă aspecte penale prin luarea și darea de mită, traficul de influență și primirea de foloase necuvenite.

Mita reprezintă din acest punct de vedere obținerea de foloase patrimoniale de cel care se lasă corupt, dar și de cel care corupe sau chiar de către o terță persoană. Nu întotdeauna trebuie să fie în discuție foloase patrimoniale cuantificabile sau imediat determinate, pentru că pot fi în joc și foloase de altă natură – politică, administrativă, de putere etc. – mai importante uneori ca cele patrimoniale.

Corupția începe cu ascunderea sau deformarea realității pentru a obține anumite rezultate la care nu se poate promovând adevărul și continuă cu sistemul clientelar de plasare pe posturi și promovare pe alte criterii decât cele de probitate, competență și cinste. Urmată de darea și primirea de foloase patrimoniale sau de altă natură pentru obținerea unor drepturi cuvenite, într-un stadiu superior al dezvoltării accelerate a corupției se recurge la darea și primirea acestor foloase pentru obținerea unor drepturi ori avantaje necuvenite. Din acest moment putem afirma că fenomenul corupției se generalizează și iau naștere rețele de tip mafiot.

Corupția, în manifestările ei activă și pasivă, are întotdeauna o componentă de ilegalitate și una de imoralitate exprimând incapacitatea autorităților de stat, a societății în ansamblul ei, pentru că întotdeauna corupția este în corelație și interdependență cu o serie de mecanisme distructive și de dereglare politică, normativă și culturală de la nivelul societății.

---

¹⁴⁷ V. Breban, *Dicționar general al limbii române*, Vol. I. Edit. Enciclopedică, București 1992, pag. 219.

Un lucru este cert, fenomenul corupției trebuie prevenit și combătut printr-o activitate hotărâtă, fără compromisuri, dusă în cadrul și potrivit legii, cu respectarea demnității umane și a prezumției de nevinovăție, sub privirea și controlul societății civile. Corupția nu poate fi stopată în afara criminalității privită global, luptând și împotriva infracțiunilor care într-un fel sau altul o însoțesc: delapidarea, gestiunea frauduloasă, furtul, abuzul în serviciu, înșelăciunea, traficul de droguri etc.

IX. Jurisprudență

Inculpatul a lăsat să se înțeleagă că are influență pe lângă șefii săi, situație în care, în schimbul unei sume de bani, i-a promis părții vătămate că va interveni pentru a-i obține acesteia aprobarea cererii pentru instalarea unui post telefonic. Inculpatul a fost trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, însă, prin schimbarea încadrării juridice a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de Codul penal.

Aceasta este o soluție corectă deoarece infracțiunea de trafic de influență se deosebește de cea de înșelăciune, printre altele, și sub aspectul obiectului juridic. La traficul de influență obiectul juridic este alcătuit din relațiile sociale din categoria acelor de serviciu sau în legătură cu serviciul, în timp ce înșelăciunea vizează exclusiv patrimoniul. În cazul înșelăciunii persoana care dă banii sau bunurile, fiind de bună credință, este indusă în eroare de către autor, în timp ce la traficul de influență, cel care dă banii sau bunurile este de rea credință și urmărește ca autorul să determine pe un funcționar să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.⁵

În cauză s-a stabilit că inculpatul dactilograf la o societate privată, amplasată în apropierea sediului Judecătorei, a pretins și primit bani de la un justițiabil, asigurându-l că are influență asupra judecătorului ce va fi desemnat să-i judece procesul civil și îi va obține o soluție favorabilă.

Pentru a crea aparența de influență reală, însoțit de justițiabil a mers la instanță, i-a înregistrat procesul, după care cu banii primiți a cumpărat diferite bunuri și l-a purtat pe scara unui bloc, pretinzând că acolo locuiește judecătorul ce va fi corupt.

Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. Pe considerentul că autorul nu avea influență reală asupra vreunui judecător de la instanța respectivă, că nu l-a nominalizat și nu a efectuat demersuri pentru influențarea soluției, prima instanță a schimbat încadrarea juridică a faptei, din trafic de influență în înșelăciune, pronunțând în acest sens și hotărârea de condamnare.

Soluția este greșită deoarece fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.⁶

---

⁵Tudorel Toader, *Drept penal. Partea Specială. Culegere de problem din practica judiciară pentru uzul studenților*, Editura All Beck, București, 2003, p.88

⁶ Idem

BIBLIOGRAFIE

- CURSURI

1. Theodor Mrejeru, Dumitru Petre Andreiu Florescu, Dan Safta, Marieta Safta, **Infrațiunile de corupție. Aspecte teoretice și practice**, Ed. All Beck, București, 2000

2. Tudorel Toader, **Drept penal. Partea specială. Culegere de probleme din practica judiciară pentru uzul studenților**, Ed. All Beck, București, 2003

3. Vasile Dobrinou și colaboratorii, **Drept penal. Partea specială. Vol. II**, Ed. Lumina Lex, București, 2004

4. Horia Diaconescu, **Infrațiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea**, Ed. All Beck, București, 2004

5. Alexandru Ionaș, **Drept penal român. Partea specială**, Editura Romprint, Brașov, 2005

- ARTICOLE

Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare